

# Η ΚΟΙΝΟΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΧΑΒΑΛΕ Ή ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΑΣΤΕ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ

ΔΗΜΟΣ ΚΟΝΤΟΣ

**Α**πό το 2000 στήθηκε το σκηνικό της διαφθοράς, της διαπλοκής: όλοι τα παίρνουν, όλοι τα πιάνουν... Η Ν.Δ. στήριξε σ' αυτό το σκηνικό όλη την προεκλογική της εκστρατεία – βασικός άξονας της πολιτικής της που την διαφοροποιούσε από τις άλλες δυνάμεις, κυρίως από το ΠΑΣΟΚ, ήταν να ανέβουν οι έντιμοι, να καθαρίσουν την κόπρη του Αυγεία που τόσα χρόνια συσσωρεύσε η διαχείριση της διακυβέρνησης Σημίτη. Να χτυπηθεί η διαφθορά που αρχίζει από τον μικρό υπάλληλο της πολεοδομίας και φθάνει πολύ ψηλά, στους δικαστές, στους διοικητές οργανισμών, στους πολιτικούς, στον πρωθυπουργό ίσως! Να φύγουν τα λαμόγια, όρος που μπήκε στο πολιτικό λεξιλόγιο από το συγκρότημα Κουρή. Να φύγουν οι νταβατζήδες, όρος πολιτικός την πατρότητα του οποίου διεκδικεί μάλλον ο κ. Καραμανλής. Να έρθουν οι έντιμοι, να έρθουν οι νοικοκυραίοι να νοικοκυρέψουν το μαγαζί. Μια τέτοια φιλοδοξία είναι συνήθως μέσα στο πολιτικό πρόγραμμα, την ιδεολογία όλων των δεξιών λαϊκών κομμάτων. Από αυτό το σημείο όμως μέχρι αυτό που παρακολουθούμε τις τελευταίες εβδομάδες υπάρχει απόσταση. Γιατί μπορεί να πιστεύει έστω και ένας σοβαρός άνθρωπος ότι οι κασέτες και οι ταινίες, προϊόντα υποκλοπής, που παίζονται κάθε βράδυ, εδώ και χρόνια, στις εκπομπές του κ. Τριανταφυλλόπουλου ή του κ. Καρατζαφέρη ή οι δίκες του κ. Ευαγγελάτου, έχουν σαν στόχο την εξυγίανση της ελληνικής κοινωνίας και όχι το γαργάλημα στο υπογάστριο του Έλληνα, τη λαγνεία, το ξεκατίνασμα. Υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος με σώας τας φρένας που πιστεύει ότι οι κήνσορες και δικηγόροι τύπου κ. Κούγια, κ. Δημητρακόπουλου κλπ. που κάθε βράδυ σπεύδουν να σχολιάσουν τα προϊόντα της κρυφής κάμερας των δαιμονίων ρεπόρτερ, σκοπεύουν στην κάθαρση και όχι στα μηχανάκια της AGB, σε μία τηλεθέαση που χτυπάει κόκκινο όσο το πέος του κ. Κορκολή εισχωρεί βαθιά στον κόλπο της ανήλικης θαυμάστριάς, όσο ο σεβασμιότατος κ. Παντελεήμων θωπεύει τον νεαρό ιερομόναχο στα απόκρυφα σημεία του. Όλα αυτά τα χρόνια, αυτές οι αποκαλύψεις, οι κραυγές μιας χαμένης ηθικότητας της δημόσιας ζωής, της πολιτικής που φθίνει, του διασυρμού των προσώπων είχε κάποιο αποτέλεσμα; Κάθε φορά το θαύμα διαρκεί τρεις μέρες! Αποκάλυψη το βράδυ στο κανάλι, συζητήσεις επί των ανακαλύψεων, αναπαραγωγή της συζήτησης το πρωί στο καφενείο, στο κουρείο, το ταξί, μόνιμη επωδός “είναι όλοι τους διεφθαρμένοι”... και μετά από λίγες μέρες κανείς δεν θυμάται τίποτα. Η είδηση μετατρέπεται σε καταναλωτικό προϊόν

μιας χρήσης και μετά στον σκουπιδοτενεκέ. “Το περιεχόμενο των μηνυμάτων, τα σημαινόμενα των σημείων είναι σε μεγάλο μέρος αδιάφορα. Δεν εμπλεκόμαστε μ' αυτά, και τα media δεν μας παραπέμπουν στον κόσμο, μας δίνουν να καταναλώνουμε τα σημεία ως σημεία, πιστοποιημένα ωστόσο από την εγγύηση του πραγματικού. Εδώ ακριβώς μπορούμε να ορίσουμε την καταναλωτική πράξη. Η σχέση του καταναλωτή με τον πραγματικό κόσμο, με την πολιτική, με την ιστορία, με την κουλτούρα, δεν είναι η σχέση του ενδιαφέροντος, της επένδυσης, της στρατευμένης υπευθυνότητας – ούτε της απόλυτης αδιαφορίας: είναι της ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ”.<sup>1</sup>

Όλο αυτό το διάστημα, εκτός από μοναχικές φωνές διαμαρτυρίας,<sup>2</sup> ξαφνιάζει η παθητικότητα ευαίσθητων περί τον σεβασμό της προσωπικότητας ανθρώπων και αρχών. Εδώ, μπρος στον καταιγισμό της πληροφόρησης που προσφέρει κάθε βράδυ ο εθνικός εισαγγελέας σε πανελλαδική αναμετάδοση, οι δημοκρατικές ευαισθησίες υποχωρούν. Επαίρεται για το πλήθος των κασετών, ταινιών, προϊόντα όλα υποκλοπών, κοριών που έχουν καταγράψει ατελείωτες ώρες τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, που υπάρχουν στην αποθήκη του και είναι ικανά να αποδείξουν ότι η μισή Ιερά Σύνοδος αποτελείται από ομοφυλόφιλους ιεράρχες. “Αφήστε τα μέσα και κοιτάξτε την ουσία”, κραυγάζει και είναι απολύτως βέβαιος για το δίκαιο του. Άλλωστε, οι μέχρι τώρα ψιλοκαταδίκες του είναι τα παράσημά του στον ανυποχώρητο αγώνα που έχει κηρύξει κατά του κακού και της αδικίας. “Όλα για το λαό!”. Η πιο πρόσφατη μεταμόρφωση της «ηθικοποίησης» της πολιτικής είναι σήμερα η προσφυγή στην γελοιογραφική υπεραπλούστευση του « όλα εδώ και τώρα», το τελευταίο καταφύγιο της άγνοιας και της απελπισίας ενώπιον της πολυπλοκότητας του πραγματικού. Κι όμως, το ήθος της πολιτικής εδράζεται, στην πραγματικότητα, στην αναμέτρηση με αυτή την πολυπλοκότητα, βρίσκεται δηλ. στον αντίποδα αυτής της απλουστευτικής λογικής”.<sup>3</sup>

Δημοσιογράφοι που χρηματίζονται από πολλές πηγές, δικηγόροι ομοφυλόφιλοι που χρηματίζουν δικαστές για να απελευθερώσουν εμπόρους ναρκωτικών, εμβληματικές προσωπικότητες που ξαφνικά εκτινάσσονται στο προσκήνιο από το πουθενά και κατόπιν εξαφανίζονται στη λήθη, αρχιερείς ομοφυλόφιλοι. Απ' όλα έχει κάθε βράδυ η φαρέτρα του δαιμόνιου ρεπόρτερ. Πήραμε προσφάτως μια γεύση π'ώς φαντάζεται η κυβέρνηση την ηθικοποίηση της πολιτικής. Το νομοσχέδιο για τον βασικό μέτοχο και η εισαγωγή της συνέντευξης για την πρόσληψη στο Δημόσιο περιγράφουν ακριβώς τι σημαίνει για ένα λαϊκό δεξιό κόμμα «χτυπή

Ο Δήμος Κόντος είναι δικηγόρος.

πλοκή και την διαφθορά». Όρες στη Βουλή ο κ. Παυλόπουλος με ευγλωττία και σοφιστικά επιχειρήματα προσπαθούσε να πείσει ότι είναι δικαιότερο σύστημα πρόσληψης η συνέντευξη του υποψήφιου παρά ο διαγωνισμός που ίσχυε μέχρι σήμερα, ή όταν φύγουν ... ο εξής ένας ο κ. Μπόμπολας, η αξιοκρατία και η ηθική θα επιστρέψουν στον δημόσιο βίο.

Χρειάζεται τυμπανοκρουσίες μια σοβαρή κυβέρνηση ή χρειάζεται τόσος εξευτελισμός κάθε βράδυ για να θωρακίσει τη δημοκρατία με τους θεσμούς εκείνους που όχι μόνο θα στοχεύουν στην καταστολή αλλά και στην πρόληψη έκνομων ενεργειών. Στην πραγματικότητα η Ν.Δ ούτε μία στιγμή δεν πίστευε αυτά που έλεγε τόσα χρόνια στην αντιπολίτευση, ότι δηλ. θα γίνει κυβέρνηση για να πατάξει την διαφθορά. Αυτό χρειάζεται σχέδιο, βούληση για την υλοποίηση, βάθος χρόνου για την προσαρμογή. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν συμβαίνουν στην παρούσα συγκυρία. Γι' αυτό βολεύει ο τζετζελές των τηλεοπτικών εκπομπών "Ζούγκλας" και "Κίτρινου Τύπου". Ας τσαλακωθούν κάτι λίγοι δικαστές, δικηγόροι, αρχιερείς. Το λαϊκό δικαστήριο κάθε βράδυ δεν θέλει πολλές αποδείξεις. Η κασέτα είναι εύλογη, τι χρειαζόμαστε άλλων μαρτύρων; Η ταινία από την κρεβατοκάμαρα του μητροπολίτη είναι ξεκάθαρη, ποιος τολμά να αμφισβητήσει την πραγματικότητα; Το δικαστήριο λειτουργεί στην εντέλεια. Ο εισαγγελέας, οι δικηγόροι, οι μάρτυρες, το αποδεικτικό υλικό, η απόφαση προσδοκώμενη.

Εδώ και χρόνια βρίσκει έδαφος να συντηρηθεί ένα τέτοιο κλίμα εύκολης κριτικής, λαϊκής καταδίκης προσώπων και θεσμών. Ο φακός όμως είναι στραμμένος με επιμονή πάντοτε στο επίκαιρο, στο επιφανειακό, σ' αυτό που είναι ικανό να προκαλέσει την περιέργεια. Με απύθμενη υποκρισία, υιοθετώντας απόλυτα την αποδοχή της παρανομίας, κάνουμε πως αγνοούμε ότι αυτό που επαναλαμβάνεται κάθε βράδυ είναι ένα σάλπισμα για όλους όσοι "ριγμένοι στην ανασφάλεια της περιστασιακής απασχόλησης, "ξεχασμένοι" από την οικονομική ανάπτυξη, καταδικασμένοι να παίξουν το ρόλο του θύματος και κατά συνέπεια στερημένοι από την αίσθηση της ευθύνης του πολίτη, φτάνουν να κρυσταλλώνουν την απελπιστική κατάσταση της ύπαρξής τους (την πραγματική ή εκείνη που φαντασιώνουν) σε μία διαμαρτυρία την οποία αξιοποιεί ο λαϊκισμός. Αυτός ακριβώς επαναφέρει τις παλιές απλουστευτικές διχοτομίες: οι «μικροί» εναντίον των «προνομιούχων», οι «γενναίοι» εναντίον των διεφθαρμένων, η αναδίπλωση στην παράδοση εναντίον του ανοίγματος στη νεωτερικότητα.<sup>4</sup> Το ταρτουφικό αίτημα της επιστροφής σε μία χαμένη και απροσδιόριστη ηθικότητα βάλλει ευθέως κατά του νεωτερισμού, αρνείται την πολυπλοκότητα της δημοκρατίας και κηρύττει την αναδίπλωση της χώρας μας στα όρια της πτωχής πλην τιμίας Ελλάδος. Αυτό ακριβώς είναι πιο ανησυχητικό από τις κλεμμένες τηλεοπτικές τσόντες.

Επί τη ευκαιρία, κάθε μέρα ή για την ακρίβεια κάθε βράδυ αποδεικνύεται ότι στην Ελλάδα όλα αλλάζουν και όλα τα ίδια μένουν...

Παλιά το παρακράτος το αποτελούσαν γραφικοί τύποι με καπαρντίνα και σηκωμένο γιακά, με μουστακάκι μαυριδερό,

φτωχομπινέδες κρυμμένοι στο μισοσκόταδο, που, αν το απαιτούσαν οι συνθήκες, ανέβαιναν με λοστό στο τρίκυκλο και εξόντωναν τον πολιτικό αντίπαλο σύμφωνα με τις οδηγίες. Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει το παρακράτος έχει εισέλθει σε μεταμοντέρνο στάδιο. Οι παλαιοί γραφικοί έχουν μετατραπεί σε σοβαρούς επιχειρηματίες που κυκλοφορούν στις πρωτεύουσες του κόσμου, μένουν σε ακριβά ξενοδοχεία, με laptop στο χέρι, έχουν μπει στην δούλεψη της Εκκλησίας, διαπραγματεύονται την αγορά πλοίων για λογαριασμό της, πουλάνε οπικά συστήματα και δίνουν συνεντεύξεις στον κ. Μάκη, όπου το έθνος κρέμεται από τα χείλη τους για τις αποκαλύψεις τους.

Αυτό που δεν έχει αλλάξει είναι ο σκοπός του παρακράτους. Και τότε και τώρα οι σκοποί παραμένουν βαθύτατα εθνικοί!! Ο Γκοτζαμάνης ανέβαινε στο τρίκυκλο να σκοτώσει τους πολιτικούς αντιπάλους για προφανείς εθνικούς λόγους. Ο Βαβύλης κατεβαίνει στην Ιερουσαλήμ με εθνική αποστολή για να βοηθήσει στην εκλογή του Ειρηναίου. Όχι σκοτωμούς και αίματα αλλά φεϊγβολάν με σκαμπρόζικα θέματα για να εξοντωθεί ο αντίπαλος ιεράρχης.

Αυτό που σε όλα τα κράτη με τα οποία αποφασίσαμε να συμπορευθούμε συνέβη ομαλά, δηλ. ο χωρισμός Εκκλησίας και Κράτους, εδώ πρέπει να περάσουμε όλα τα στάδια του εξευτελισμού. Μέχρι και να παρακολουθήσουμε φυγόδικους, παρακρατικούς, μαϊμούδες καλόγερους με κομποσκίνια και εικονίσματα της Παναγίας, σε πανελλαδικό δίκτυο.

Εάν λοιπόν αυτό που συνέβη σ' όλο τον κόσμο, η αρχή της κοσμικότητας, το έχουν αποδεχθεί κραταιές εκκλησίες όπως η Καθολική και Προτεσταντική, με εκατομμύρια πιστούς, αδυνατεί να καθιερωθεί και στην Ελλάδα, διότι στα δύο μεγάλα κόμματα μετρούν το ενδεχόμενο πολιτικό κόστος, τότε δεν είναι απίθανο ο κ. Τριανταφυλλόπουλος να θεσμοθετεί ώστε πριν από κάθε στάδιο εκσυγχρονισμού να προηγείται ένα γενικό ρεζίλεμα από τηλεοράσεως. Ίσως είναι κιτς αλλά θα αποδειχθεί αναγκαίο στάδιο... πριν τον εκσυγχρονισμό.

#### ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ζαν Μπωντριγιάρ, *Η καταναλωτική κοινωνία*, εκδ. Νησίδες, σ. 25.
2. Σταύρος Τσακουράκης, "Το κακό Ζέπελιν και οι καλοί «Κάλαχαν» *Ελευθεροτυπία* 5/2/2005.
3. Μυριάμ Ρεβώ ντ' Αλλόν, *Πρέπει η πολιτική να γίνει ηθική*, εκδ. "Εστία Ιδεών".
4. Ό.π.